

konservative ordfører om begrundelsen for, at koordinationsudvalget skulle bevares som en hemmelighed, når de afholdt deres møder.

Endelig mener vi også, det er utrolig vigtigt, at regionerne på linje med kommunerne sikres deres egen finansiering, og at de omfattes af kommunalfuldmagten. Det er en kilde til undren for os, hvorfor man ikke ønsker, at de, der betaler, rent faktisk også bestemmer. Vi undrer os stadig væk over, hvorfor man har lavet begrænsningen omkring kommunalfuldmagten.

En af forudsætningerne for den kommunale selvforvaltning er muligheden for at udskrive skatter og dermed at kunne tilpasse serviceniveauet til de ønsker, befolkningen og de valgte lokalpolitikere har.

En anden forudsætning er, at de lokale politikere kan påtage sig at løse de opgaver, som borgere og politikere finder bør løses – opgaver, som i øvrigt er inden for den ramme, som er udlagt til det konkrete niveau, en arbejdsfordeling mellem stat og det regionale kommunale niveau, som kaldes kommunalfuldmagten.

At fjerne disse to elementer, som regeringen gør med disse lovforslag, er at indføre en slags pseudodemokrati. Men det er måske det, regeringen i virkeligheden ønsker for derved på sigt at få fjernet den folkelige opbakning til de regionale politikere, således at næste trin, fjernelse af regionerne, bliver smertefrit og nemt.

Den særlige konstruktion har i øvrigt fået flere eksperter til at overveje, om det er i strid med grundloven og måske også de internationale konventioner om lokalt selvstyre, som Danmark selv har kæmpet for at få vedtaget i Europarådet, i øvrigt med tidligere Venstreindrigsminister, fru Britta Schall Holberg, i spidsen.

Lektor Gerd Battrup har i sin artikel i det seneste nummer af Retsvidenskabeligt Tidsskrift nøjere beskrevet, hvad det er for overvejelser, der ligger bag, og dette punkt vil vi naturligvis nøje have vurderet i Kommunaludvalget. Vi mener nemlig, at lovgiver skal holde sig på dydens smalle sti, både for så vidt angår overholdelse af grundloven og de konventioner, Danmark allerede har tiltrådt.

Finansieringen af regionerne er en helt særlig historie. Den opdeling, de forskellige kasser, regionerne får at råde over, er en besynderlig konstruktion. Tankegangen er i den grad præget af manglende tillid til de politikere, som er valgt til at sidde i regionsrådet. Samtidig er den præget af en slags bedrag.

Forslaget om beregningsgrundlaget for midlerne til sundhedsområdet kan vi ikke vurdere, før vi får lejlighed til at se konsekvenserne for de enkelte regioner, men jeg må jo sige, at det i mine øjne er en slags bedrag, at tabellerne viser udgiftsscenarier på sundhedsområdet med en realvækst på henholdsvis 1 og 2 pct., fordi regeringens udgiftsscenarie for den offentlige sektor er 0,5 pct.

Et andet bedrag ligger reelt i måden, man udvikler det kommunale grundbidrag på. Det maksimale beløb for dette grundbidrag er fastsat til 1.500 kr., men vejen til at opnå dette beløb er præget af besvær, eller for at sige det på en anden måde: Det vil næppe nogen sinde komme op på 1.500 kr. Og skulle det ske, at en region bliver enig med kommunerne om, at grundbidraget skal forhøjes, så kan man risikere, at finansministeren snupper pengene via nedsættelse af statens tilskud. Og hvorfor er det så egentlig, at staten skal have pengene? Er det ikke nok blot at fortælle, at det er en ulovlig forhøjelse, som skal sendes tilbage til kommunerne?

Hvorfor ikke i stedet gøre det klart, at kommunerne må få 1.000 kr. pr. indbygger og ikke mere? Det er da at gøre finansieringen unødigt udviklet i sine potentielle muligheder, uden at det rent faktisk giver regionerne mulighed for at bruge denne finansieringskilde som en udviklingsmulighed.

På tilsvarende vis er det kommunale udliggingsbidrag ganske betænkeligt. Også dette tilskud er umuligt at få reguleret, så hvorfor skal man overhovedet have det? Det er faktisk mere end 10 pct. af regionernes finansieringsgrundlag, der på denne måde hænger i en tynd tråd, og hvor regionerne ingen mulighed har for at få at vide, hvor mange penge de kan regne med.

Så har jeg slet ikke været inde på den manglende finansiering af hele det sociale område, hvor der i dag er en stor del af de amtskommunalt ansatte, der administrerer og udvikler tilbud til de svageste borgere. Hele dette centrale område vil fremover være overladt til tilfældigheder uden systematik med konkret opsamling af den nødvendige viden.

Under forhandlingerne oprindeligt tilbage i efteråret var vi inde på dette, og gang på gang fik vi at vide, at eksperterne på det sociale område f.eks. var ude på institutionerne. Hvad de hundredvis af ansatte socialpædagoger, socialrådgivere, psykologerne m.fl. har lavet på amtsgårdene, er i hvert fald ikke noget, man har givet interessere sig for i regeringen. Disse menne-